

HOMR

Humanitní revue studentstva FHS UK

5. číslo

HOMR

Humanitní revue studentstva FHS UK

5. číslo

KVĚTEN 2025

To, že HUMRa můžeš právě teď držet v ruce,
je možné i díky spolku **Studentský Majáles**,
který podpořil jeho vydání.

Studentský Majáles je festival autentické studentské kultury,
který se koná každoročně **1. května v Kampusu Hyberská**.

Dojdeš?

[@studentskymajales](https://www.instagram.com/studentskymajales)

STUDENTSKÝ MÁJÁLES

1. května
Kampus Hybernská

 Univerzita Karlova

Obsah

8	Přáníčka z vánočního stromu
10	„Underground“ - Matěj Kostka
16	Krok - Michaela Lojíková
17	Naposled - Kateřina Kovalevová
18	Z lásky do hrobu - Marie Větvičková
20	Email - Anonym
22	Emoce, identita, prožitek - Markéta Plosová
26	Obraz jako cesta k čistotě - Antonín Ehrlich
28	Když žáci předčí mistra - Antonín Ehrlich
32	Die grüne Augen lügen nicht - Kristýna Myřátská
33	Hedvika Pártlová
34	Ikaros - Lukáš Kahoun
36	Cherry cola - Kateřina Šlechtová
37	Orace - Kateřina Šlechtová
38	František Grünberg
42	Loutka - Michaela Lojíková
44	Kamkoliv - Klára Hamsíková
46	Literatura pro nové začátky - Ema Rigo
49	Věci - Anna Rek
50	panenky, lady macbath - Neil Folbrechtová
51	Srdce k srdci, Vaječňák - Markéta Plosová
52	Telefonní dráty - Markéta Plosová
53	Styl v pekle - Andrea Blahová
58	Střepy (II.-VII.) - Kristýna Myřátská

Rubriky - články

10	„Underground“ - Matěj Kostka
22	Emoce, identita, prožitek - Markéta Plosová
26	Obraz jako cesta k čistotě - Antonín Ehrlich
28	Když žáci předčí mistra - Antonín Ehrlich
38	František Grünberg
46	Literatura pro nové začátky - Ema Rigo
53	Styl v pekle - Andrea Blahová

Poezie

16	Krok - Michaela Lojíková
17	Naposled - Kateřina Kovalevová
18	Z lásky do hrobu - Marie Větvičková
32	Die grüne Augen lügen nicht - Kristýna Myřátská
33	Hedvika Pártlová
34	Ikaros - Lukáš Kahoun
42	Loutka - Michaela Lojíková
49	Věci - Anna Rek
50	panenky, lady macbath - Neil Folbrechtová
51	Srdce k srdci, Vaječňák - Markéta Plosová
52	Telefonní dráty - Markéta Plosová

Próza

20	Email - Anonym
36	Cherry cola - Kateřina Šlechtová
37	Orace - Kateřina Šlechtová
44	Kamkoliv - Klára Hamsíková
58	Střepy (II.-VII.) - Kristýna Myřátská

Přáníčka z vánočního stromu

Strany nového Humra zdobí **výběr přáníček z vánočního stromu**, kterých se nám povedlo nasbírat během Vánočního večírku přes tři sta. Jsme vděční, že jste sdíleli své pocity a pevně doufáme, že vše co se mělo stát, se vám splnilo. Zároveň věříme, že svými vtipnými lístečky jste někomu zlepšil den.

Wishes of the FHS christmas tree

These pages are decorated with **your wishes that you have decided to share with us all during the Christmas party**, which led to collecting over three hundred cards filled with jokes, wishes, hopes, thoughts. We all hope that everything that you wished for came true or that you made your colleagues smile by your witty messages.

MÍR
MEZI
LIDMI

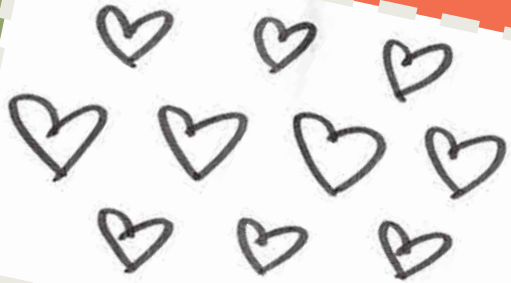
CHCI VĚTŠÍ SVYALY !!!

Přála bych si, abychom si s novým
rokem 2025 všichni uvědomili, že
se naše hodnota neodvívá podle
úspěchů ve zkouškách ♡
Krásné Vánoce!

ТЕПЛО! НА! ПУС!
(Je nám tu zima)

That all of
my love letters
find their
destination

ABY VŠICHNI BYLI SAMI SEBOU
A NAŠLI LIDI, KTERÍ JE
BUDOU TAKOVÉ MILOVAT.

Matěj Kostka

„UNDERGROUND“

V této nové rubrice se budu snažit přinést aktuální informace o dění okolo undergroundových hudebních scén.

Vždy popíši aktuální dění v konkrétní scéně,
poté přidám nějaká hudební doporučení,
ať už z Čech nebo odjinud.

V prvním díle této rubriky se chci věnovat undergroundové **hardcore** scéně v Čechách. Podíváme se na tři české kapely.

Jak již bylo řečeno, v tomto článku se věnuji kapelám, co se nějak točí okolo hardcore scény. Než se budeme věnovat samotným kapelám, rád bych uvedl krátké vysvětlení toho, co hardcore je.

Hardcore původně na přelomu 70. a 80. let označoval novou vlnu punku, která se odlišovala od původního punkového hnutí. Tato odlišnost se promítla jak v hudbě, tak ve stylu oblékání a v přístupu k životu, tvorbě a společnosti.

Hlavním znakem, co odlišoval hc/punk od klasického punk rocku, je tedy hudba. Kapely hrající hc výrazně zrychlily tempo, čímž zkrátily skladby. „Háčéčkové“ kapely tak začaly dělat nahrávky, co měly často i jen několik desítek vteřin. Hudbě byla ubraná i melodičnost a vokály začaly znít nasraněji, agresivněji a byly více ukřičené.

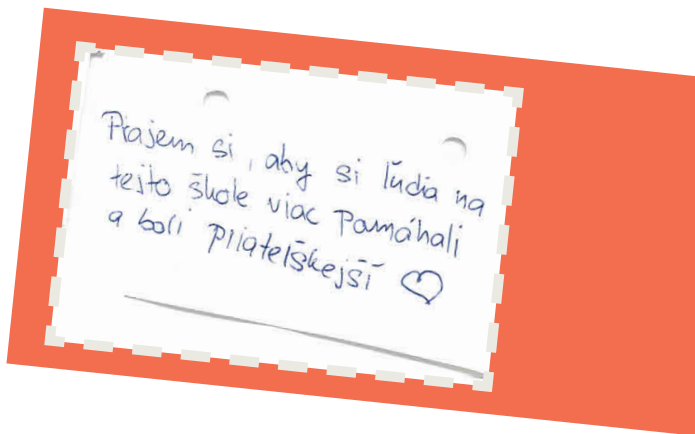
Kromě hudební struktury se hc/punk začal odlišovat i v textech. Od prostého punkového provokování a snahy působit co nejvíc kontroverzně se hc kapely přesunuly tematicky do aktivního boje proti systému a hegemoniím a jejich pravicové politice, rasové diskriminaci, sexismu, homofobii, transfobii, militantnímu konzervatismu, konzumerismu, nadnárodním korporacím, dále se kapely a jednotliví představitelé hc scény angažovali v boji za lidská práva, práva zvířat, za ochranu životního prostředí, atd.

V hc/punku je také hodně velký důraz na etiku DIY (do it yourself), což znamená, že veškerou produkci, koncerty, plakáty, ziny, nahrávání si členové scény dělali sami.

Tyto ideály v hardcoru přetrvávají dodnes a řekl bych, že v posledních pár letech scéna zažívá velký rozkvět a vzniká hodně hc kapel a různé organizace spojené s touto scénou jsou více viditelné než dříve.

Co se hudby ještě týče, je třeba podotknout, že hardcorová hudba se neustále rozvíjí a celá scéna je velice dynamická a heterogenní. Nemá tedy žádná přesně vymezená pravidla.

Díky tomu neustále v rámci této scény vznikají a zanikají nové směry, s tím je také spojena celková roztržitost stylu a nevyjasněnost hardcoru jako hudebního žánru.

Kellner

česká odpověď na kapelu Spy

Kellner je poměrně čerstvý hudební akt z pražského Žižkova, který se objevil na scéně někdy na přelomu let 2023/2024. Vzpomínám si na první koncert, kdy jsem je slyšel. Bylo to někdy v první polovině minulého roku v holešovickém Cross Clubu. Tou dobou ještě kapela čítala tři členy a jejich zvuk byl odlišný od toho, jaký je nyní. Jeden můj kamarád jejich původní zvuk popsal jako „velkej a šílenej breakdown bez konce.“

V druhé polovině roku 2024 se ke kapele přidal vokalista. Od té doby se o jejich stylu dá mluvit jako o kombinaci noise punku, hardcoru, ale ani nálepka „chain punk“ není vůbec od věci. Členové mají rádi chain punkovou kapelu Spy, a to je dost slyšet v jejich zvuku, což alenění vůbec špatně.

19. prosince 2024 Kellner vydali EP s názvem „2024“. Nahrávka má lehce něco přes 7 minut a čtyři skladby, v nichž je slyšet surový a nekompromisní hardcore. Už od první skladby „Pohreba“ jste při poslechu zasypáni bicími a basou, které se vám vryjí až do morku kostí, kytarou, která je ostrá a donutí vás aspoň kývat hlavou do rytmu, či dokonce si dát mosh pit sám se sebou v pokoji, a vokály, které jsou poměrně atypické pro žánr hardcore a chain punk, ale krásně do sebe zapadají, a ještě víc utvrzují zvuk plný našťavnosti, surovosti a energie.

První skladbu jsem již zmínil, po ní dále následuje kratší skladba „Eskalacia“, která je také plná nápaditých rytmických a kytarových obrátů. Dále je na nahrávce skladba „Dovidedenia“. Skladba má stopáž pod 50 vteřin, ale také má

v sobě vše dobré z tohoto žánru. V její hlavní části úžasně kontrastují rytmické vokály, přikrmené reverbem s bicími. Poslední skladbou je „Nechaj“. Za mě je to nejlepší skladba z celého EP. Je nejdelší, má skoro 3 minuty. V první části skladby jsou na vás agresivně sypány rychlé rytmy všech nástrojů, doplněné o hluboké a našťvané vokály. Ke konci první části vás kapela pomalu připraví na to, co přijde dál. Celá skladba zpomalí a zvýší se celé

napětí. Najednou se všechno na chvíli zastaví, poté basa zahraje pár pomalých tónů, a celá skladba vám dá pěstí do obličeje fakt silným breakdownem, v němž se překřikují dva zoufale znějící a našťvané vokály zpěváka a kytaristy.

Kapela Kellner 8. února 2025 nahrávku pokřtila v Café Na půl cesty na Pankráci v Praze spolu s chomutovskou kapelou Novej Ekosystém.

Novej Ekosystém

mladá krev ze severu

Novej Ekosystém je kapela, jejíž členem jsem, tudíž tahle část článku je celkem self-promoting, ale to, myslím, nevadí.

Kapela pod tímto jménem funguje už zhruba tři roky a v momentálním složení dva a půl roku. Skládá se z tří členů. V původní sestavě byla ještě vokalistka.

Zvuk kapely není jednoduché charakterizovat, ale sami o sobě mluví jako o noise rocku, post-hardcore. Kapela sama říká, že je hluboce ovlivněna tvorbou orlovské kapely Pacino, grungeové legendy Nirvana, noise rockové legendy Sonic Youth a black metalem, což je při poslechu dost zjevné.

Při poslechu na vás bude kapela valit emočně laděné vokály a smutnou, zoufale temnou kytaru, nezvykle melodické a

barevné basové obraty a přímý, ale hravý a nápaditý rytmus bicí soupravy.

Jak bylo již výše uvedeno, kapela pochází z Chomutova, což je poměrně ponuré město v Ústeckém kraji, a tato ponurost se odráží i v textech a celkovém zvuku, který kapela prezentuje. Texty jsou sice abstraktnějšího rázu, ale dá se v nich rozpoznat frustrace z životní situace v dané lokalitě, ale také jistá hravost a nadsázka.

Novej Ekosystém momentálně má vydané jedno krátké demo „Písečná“, a nedávno proběhlo nahrávání nového EP, které se připravuje na vydání někdy na jaře.

Spolu s kapelou Kellner odehráli 8. února 2025 koncert v Café Na půl cesty a pokřtili s nimi jejich EP „2024“.

MIKExWAZOWSKI

Simply fastcore

Čtyřčlenné uskupení hrající fastcore, grindcore, powerviolence. Kapela se na scéně pohybuje už od roku 2019 a má za sebou spoustu koncertů a čtyři nahrávky. Ve všech nahrávkách nás kapela zasype smrštěním hlasitého bordelu, rychlých kytarových riffů, blast beatů a drsných vokálů, ale zbylo místo i na nějaký občasný breakdown, čímž je zvuk ještě zajímavější, rozmanitější a postará se o to, abyste se při jejich vystoupení umoshovali.

Jak bylo zmíněno výše, kapela dosud vydala čtyři nahrávky.

První nahrávkou je demo z roku 2020, v němž jsou 3 skladby, a jedna z nich „23/19“ se objevuje na posledním vydáném albu. Demo je zvukově dobrý, trochu lo-fi powerviolence.

Druhou nahrávkou je „SPLIT with LADY GAZA“. Jedná se o půlenou nahrávku s kapelou LADY GAZA, což je také skvělý český fastcore, který doporučuji. Zvukově se MxW posunuli k víc agresivním vokálům a více rozvíjí svůj styl. Na nahrávce je 8 skladeb od MxW. Za mě je nejlepší skladbou z nahrávky je „Nágly na Stromy“.

Třetí a čtvrtou nahrávku uvedu dohromady, neboť se jedná a singl a o album, v němž je tento singl obsažen. Singl se jmenuje „Klec“. Album se jmenuje „~Simply Fast~“. Při poslechu můžeme zaznamenat obrovský zvukový posun. Kvalita nahrávky je velmi dobrá. Co se struktury týče, v albu máme 10 skladeb. Některé se objevily v předešlých nahrávkách, a teď

jsou nahrané v kvalitnějším podání. Energetický hardcore a powerviolence doprovází celé album. Jako ostatní nahrávky se i tato textově zabývá společenskými a politickými problémy. V textech je kritika homofobie, transfobie, rasismu, konzumerismu, fašismu, nebo také českého agropunku. Za mě je nejlepší skladbou na albu „Jednotka o intenzivní bídě“.

Bohužel ale všechno dobré musí někdy skončit, a kapela na začátku února ohlásila ukončení tvorby a poslední koncert měla 22. února 2025 v libereckém klubu Azyl na jejich akci „EXTREME NORDIC MEETING“ spolu s kapelami Scoop, Blitzkrieg Boyz a Kellner.

Klec

Michaela Lojíková

Krok

Ustupuji tíživému toku dní.
Schovávám se před časem.
Úzkostlivě ho sleduju.
Zakrývám si oči, ale koukám skrze škvíru mezi prsty.
Vidím ty neúprosně tikající hodiny.
Kam zmizely ty roky, ty dny.
Hledím do všech stran a nikdy přímo.
Je pocit ztracenosti celoživotní záležitostí?

Vím moc málo a chci vědět víc.
Ale s přibývajícími vědomostmi krása slábne.
Jako kapka barvy rozpíjející se v kaluži.
Zprvu tak krásná, ale když ji sleduji moc dlouho, zmizí.
Kaluží kráčí nekonečno bot.
Zbarvují vodu na barvu hnědou.
Malují do obrazu přístupnému všem.
Nikdo tu prohlubeň v zemi ale jako obraz nevidí.
Chodí skrze ni, ale nevidí, co jednoho dne byla.
Byla hezká.

Kdyby chtěli, uvidí tu krásu padajících kapek.
I tu barvu, jež společně tvořilo tolik lidí.
Jenže na to tak nikdo nepohlíží.
Proč taky.
Krása je přece v očividných věcech.
Květinách z květinářství.
V galerii na slavném obraze.
Ve snoubících se barvách západu slunce.
V očích jiskřících radostí.
Dětském smíchu.

Vidím krásu v čase.
Nechci si zkazit krásu věděním.
Stačí přece cítit, ne?
Někde hluboko v duši.
Kráčím proto zpátky.
Někam blíž k sobě, kde to všechno najdu.
Jednou ano.

Kateřina Kovalevová

Naposled

Přijdu si jako zakletá v čase.

Ale svět, ten běží dál. Svět se neohlíží po ztracené kráse.

Jen já každý den, myslím na hříbátko, co se v klidu pase.

Neví, neví, proč pláču. Neví, že já vím.

Že je to naposled, co vedle tebe spím.

Naposled, co jsem to já. Naposled, co jsme to my. Kdo přišli před tím, než jste přišli vy.

Každý den stejný den. Vstanu, a vím, že mi zavoláš. Že je tam malý koník, co se v klidu pase.

Ústrojím se, doma lžu. A jdu. Zase.

Teplá houska z pekárny, známá cesta, kolem sklárny, a pod rukou cítím jeho hebkou kůži, jeho oči. Jen se pase a pro mě se svět naposled točí.

Jsme to my. My a malé hříbátko, co neví, že přijdeš s jinou, za krátko.

Vím to. Víš to. A přece se bráním. A přece tě bráním.

Zakletá v čase, kdy to skončí? Koho to pořád chráním?

Před vztekem a zlobou. Co se teď na tebe valí ze stran. Z obou.

Kdy přijde nový den?

Až přijede princ na bílém koni a pozve mě ven?

Pase se hříbátko, a neví. Neví, že co jako láska se před ním jeví,

Zaklíná tu holku z rána. A už nebude volná, už nebude vonět jako letní tráva.

Na dlouho ji jejich láska, nechá v hlavě s domněnkou, že to celé byla jen hloupá sázka.

Prohrála jsem. Vyhrál jsi.

A já teď na prince s novým hříbátkem musím počkat si.

LÁSKU

Marie Větvičková

Z lásky do hrobu

Je možné stále tě milovat,
když jsi má krev a můj rod,
však předvedl jsi neschopnost se slitovat,
zasáhl hrud' a naději jak nejostřejší hrot.

Vložil všechno své zlo, či snad i dobro,
do jednoho okamžiku, jedné chvíle,
kdy zbylo na místě pouhé mokro,
od potu a krve rozlité míle.
Jak však mohu znenadáni,
změnit vše, co do této chvíle jsem znal,
tvé myšlenky nejsou k mání,
všech jsi se navždycky vzdal.

To vše je teď jen pouhou vzpomínkou,
nic není, jak dřív se mi zdálo,
jak ale vymazat ty procházky loukou,
kdy vše se na nás jen smálo.
Nemohu přetrhnout linii smíchu a radosti,
kterou jsem od tebe viděl dát,
zas na druhou stranu vidím jak od kosti,
trhal jsi lidské maso rád.
Perou se ve mně pocity, perou,
vidím tvé činy strašné i milé,
třeba zemřela i ne tvou vinou,
to ale jen mé představy snivé.

Co vím ale já, co pravé je,
znám tě vůbec, však jedna chvíle jediná,
přivedla pochybnost, jež důvěrou zachvěje,
a má vlastní mysl mě rázem proklíná.

Jak možno soudit někoho,
dle jednoho činu, pouhé slabosti,
nebo jen zaslepen jsem od něho,
láskou či jakým kouzlem plným bolesti.
Jak bez iluzí vidět pravdu mám,
kdo nebo co je správný zdroj,
vždyť nevím ani, koho doopravdy znám,
natož pak, kde vězí pravdy roj.

Jak přetrhnout pouto mezi námi,
nezapřu či nezměním svou krev,
i kdybych snažil se všemi silami,
pral se jak divoký lev.
Nic nezmůžu, nevidím klíč,
k zámku svých obav a předsudků,
jen prosit je však pouhý kýč,
zřejmě neobejdu se bez skutků.
Nedokážu tě milovat,
ne tak jako dřív,
nepomůže ani tě litovat,
nenávist a láska přou se o vliv.

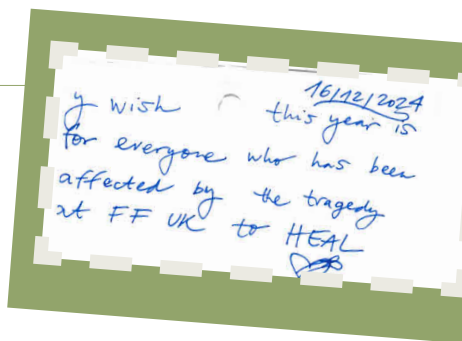
Jak můžu žít vedle tebe,
a ne s tebou nadále být,
proto nevidím jinak než sebe,
a svůj život ze světa vzít.

Nemohu tě milovat,
či toto slovo, co vlastně říká,
neříká nic, co musím pociťovat,
jen sady písmen se přece zříkám.

A nemilovat tě snad,
to, jak udělat mám,
mnohé od nejmoudřejších rad,
po ty očividné znám.
Nelze je však provésti,
zkoušel jsem jich tisíce,
jak tuto chvíli nadnésti,
než že zkoušel jsem to měsíce.

A ty žít si tu nemilován dál,
budeš kdesi ve světě zlém,
vzpomínám, jak oheň v očích ti plál,
když zjistils, že nemáš již místo v srdci mém.

Tu viděl jsem, že schopen jsi,
všelijakých činů zlých,
a ty nehleděl jsi slitovat,
se ani sourozenců svých.

Nemohu jinak než konati,
při vzpomínce na ten den a noc,
a nad svým životem rozmýšleti,
zda nebyl by konec už moc.

Ne kvůli mně a mému strachu, bratře,
to nesmíš si myslet v žádném případě,
nejsem přece z těch, co rodinu zapře,
a už vůbec jen tak bezdůvodně.
Přemýšlím, zda nebyl by to spíše trest,
pro tebe samého,
byla by to rána skrz železnou pěst
když bratr opustí nemilovaného.

Myslím-li ale na sebe,
jak já s tím pocitem mám být živ,
nevidím jinak než do nebe,
podívat se později či dřív.
Tak sbohem ti dávám a buď zde rád,
ty nesmrtelný vlastně jsi,
když vyčníváš snad ze všech stád,
ale nevíš, jaké monstrum jsi.
Nemáš důvod sahat si na život,
nic netíží tvou mysl stále,
tak jako já, sebevražedný pilot,
otevírám dveře a padám dále.

Message

File Edit View Insert Format Tools Compose

Send

Arial 10

Message Options

Tuesday 10 December 2024

To... Scott

Cc...

Subject: Feelings

Dear Scott,

I've been feeling the need to start thinking again, to allow myself to have opinions about the world and about who I am. To read newspapers, finish class readings, talk and listen to people and such. So, I've deleted all my social media apps and confined myself to audiobooks, music and some silly phone games like sudoku as my only source of entertainment.

I am taking Sally Rooney as a type of inspiration. She's pretentious in a specific way that makes me want to imitate her. Her prose is very interesting. Simple, yet it puts ideas and concepts together in a very clever and not obvious way. I don't know. I've just finished *Conversations with Friends*, again, which prompted this whole train of thought. I read it first when I was only eighteen and reading it now has made me see myself in a different light, I suppose. It's like I see the somebody I wanted to be by the time I was twenty-one and now that I am that age I'm nowhere close to being that person. Not that that's a bad thing. On the contrary, I think the path I've gone down is so thoroughly different and unexpected that there is no other explanation for me becoming who I am other than fate. This is who I was meant to become. Even if who I am now is as blurry an image as the person I was when I imagined myself in Dublin having an affair with a thirty-two year old married man.

The point I wanted to make has been lost on me. But the reason why I've been thinking about my need to have more opinions is mainly the political climate of the world. I feel so pretentious typing that sentence, but it's true. All the events that are going on right now make me feel like the moment before a big fall. Like, the specific moment when you feel the stone you're about to trip over and know the fall is inevitable, but it has not quite begun to happen. Ukraine, Palestine and Israel, Korea, Syria, Georgia and the US elections, just to name a few. Even the Czech government and our neighbours in Slovakia. Everything is just so overwhelming, and I have begun to feel the after-effects of numbing everything down with social media.

I lay in bed and I'm bombarded with millions of short-form videos that are made just to catch my attention. They let my brain turn into a slush of zero thoughts and serotonin. Every so often, I might get a reminder, a flash, a flicker of what is happening in the real world, but with the swipe of a finger it's gone. It really is so easy to move on to the next video. To watch what clothing will be trendy for fall, for winter. What dance is new? That celebrity did what? It all makes me question my own humanity. Is there any empathy left in me? Has it all been sucked out by the big capitalist machine? Or have I, on my own accord, given it up?

I have been writing this email throughout the day, so it might seem a bit scattered. And while this might be because of the many scenery changes I've had today (my room, the metro, my school, my common room and now, finally, my bed) I feel like it perfectly demonstrates my state of mind. I have so many thoughts that I need to keep exploring, but the weight of the world just seems so heavy and exhausting that my brain simply decided to give up. I leave the thoughts hanging, floating without any conclusion or closure and therefore filling my body with even more anxiety. It's a vicious cycle, really. One thing always leads to another, and I'm just very tired. But there's no better time like the present to start breaking bad habits and improve oneself, right? I hope that by writing it down and sending it to you I will actually do it. But who knows, maybe by this time next week I will be laying down in the same position as I am right now, doomscrolling my thoughts away. God, I hope not.

I hope you didn't find my rambling overwhelming or overly pretentious. I'm not going to lie; I was trying a little. If only to remind my brain that sometimes it is good to make an effort.

Anyways, how are you? How's school? And your social life? Do you have anything that's been going around in your head in a loop recently?

Write back whenever you can.

Love,

Miranda

Yes

No

Help

Markéta Plosová

S HUMRem za kulturou!

*Emoce,
identita, prožitek*

Chiharu Shiota: Neklidná duše

18.12. 2024 Humr uskutečnil jednu ze svých prvních cest za kulturou. A kam jsme s Humrem vyrazili? Do Kunsthalle! Tam se totiž 28.11. 2024 otevřela nová dočasná expozice od autorky Chiharu Shioty. Skládá se z několika monumentálních instalací a dokumentace jejích performancí, skrze které jsme mohli nahlédnout do autorčiny duše.

A kdo je vlastně Chiharu Shiota? Umělkyně původem z japonské Ósaky, nyní žijící v německém Berlíně (1996), vytváří umění, které reflektuje její osobní zkušenosti a emoce. Inspiruje se také životními tématy, jako jsou vztahy nebo život a smrt. Sbírá předměty, se kterými se setkáváme v každodenním životě (jako jsou boty, šaty, židle, klíče...), nebo třeba starožitnosti, které pak přidává do svých

instalací jinak komponovaných z různých nití a struktur. Z její umělecké biografie se dozvíme že „ve svých instalacích zkoumá jistou senzaci „prezence v absenci“, zároveň také ve svých kresbách, skulpturách, fotkách nebo performancích prezentuje nehmotné emoce“. Autorka má za sebou spoustu výstav po celé Evropě, Americe nebo třeba v Austrálii a je velmi významnou umělkyní moderní doby.

V Kunsthalle jsme měli tu možnost si projít její výstavu „Neklidná duše“. Jak

už jsem zmínila, výstava se skládala z několika segmentů, čtyř instalací a také místnosti s fotografiemi a nahrávkami autorčiných performancí.

První narazíme na místnost plnou červených nitek, které opřádají několik základních (avšak nedostavěných) konstrukcí menších loděk. Tato instalace pak udává směr celé výstavy a autorku k jejímu vytvoření inspirovala naše Vltava. Celá výstava se má tak ubírat směrem životního cyklu, pokládá si otázky typu, kam směřujeme? Co je naším cílem? Nebo co je vlastně duše?

V dalších instalacích se setkáme s autorčíným dětstvím, domovem nebo se ztvárněním vlastního boje s těžkou nemocí. Často silná témata nás ohromila, stejně jako samotné výtvarné ztvárnění. Za mě osobně její performance působily ještě silněji než samotné instalace.

foto:
Markéta Plosová

A tak jsme odcházeli se silnými emocemi a spoustou vlastních otázek o životě.

A pokud jste výstavu neměli možnost navštívit a rádi byste, nezoufejte. Výstava je stále otevřena a v Kunsthalle ji můžete navštívit do 28. dubna.

Doufám, že i vy budete mít z výstavy obohacující zážitek.

Uvidíme se u dalšího kulturou obohacujícího Humra!

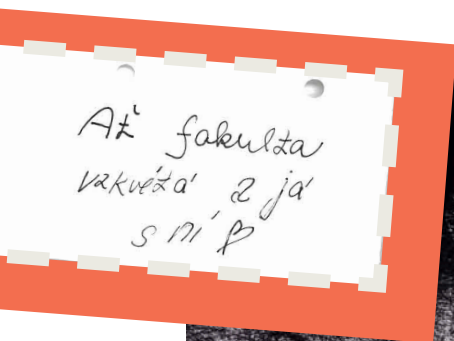

foto:
Gabriel Červenohrádecký

foto:
Gabriel Červenohrádecký

Antonín Ehrlich

Obraz jako cesta k čistotě

Ira Svobodová: *Liminal Phase*

V holešovické Trafo Gallery je v současnosti k vidění výstava Iry Svobodové s názvem *Liminal Phase*. Liminalita je tématem, kterého si poslední dobou všímám velice často. Tento mezistav, vyznačující se nepřislusností k žádnému celku, absenci jakékoliv role, a tudíž i metafyzickou čistotou, se dá nalézt v mnoha oblastech života, ve kterých se člověk setkává s nějakou formou přechodu. Výstava renomované české umělkyně Iry Svobodové nám ukazuje, že tento transcendentální fenomén je možno zachytit i umělecky, a to sice velice zajímavým způsobem – skrz minimalistickou abstrakci.

Jeden z prvních faktů, kterých si divák po příchodu do galerie všimne, je právě ona příslovečná čistota. Čistota barev, tvarů, linií a světla. Obrazy Iry Svobodové

jsou perfekcionisticky minimalistické. Žádný z tahů není ponechán náhodě a nánosy barev jsou dokonale hladké. Ve své minimalistické abstrakci Ira Svobodová využívá perfektní imitaci hry se světlem a se stíny. Objekty na jejích obrazech díky tomuto faktu přímo vystupují ze stěn galerie a umělkyně v nich tak dosahuje dokonalé plasticity. V divákově mysli se z těchto obrazů stávají spíše jakési světlem a stíny zkonstruované reliéfy. Hra se stíny zachází tak daleko, že obrazy díky ní částečně působí jako optický klam. Čím dále od nich divák stojí, tím více se prohlubuje reálnost a plastičnost útvarů na nich zachycených. Barevná paleta, kterou Svobodová používá, je naprosto minimální, avšak přesná – indigo, bílá a růž. Stejnými třemi barvami jsou střídavě vymalovány i stěny galerie, čímž samotný prostor splý-

<https://www.irasvobodova.com/news/liminal-phase/>

vá s vystavenými díly, čímž se umělkyně údajně snaží zmást mysl diváka, pro kterého se tak stává obtížným rozlišit, zda je důležitější objekt, či pozadí, ve kterém je umístěn. Toto barevné trio se na některých obrazech však i mísí, což podporuje propojenost děl. Je tedy možné výstavu vnímat tak, že obrazy společně s prostorem galerie vytvářejí propojený, symbiotický celek.

Vizuální minimalismus výstavy Liminal Phase je tím, co vede k její hlubší podprahové významovosti. Zde se vracím k tématu liminality. Ta je na výstavě přítomna právě v oné čistotě obrazů. Útvary na nich jsou čistými, základními formami, které jsou dotčeny pouze světlem a doprovázeny pouze stínem. V této čistotě nejsilněji rezonuje meditativní charakter liminality. Objekty vystupují ze svých

ploch a lákají diváka do svého čistého světa, čímž ho vtahují do vlastní liminální fáze. Na výstavě je tak skrz estetiku obrazů Iry Svobodové možné očistit svou mysl a nechat se vést pouze tajemnými reliéfními objekty.

Tato výstava nám dokazuje, čím vším může umění skutečně být. Může být provokací, výbuchem kreativity, rafinovaným a racionálním vyjádřením umělecké techniky, či, tak jako v případě výstavy Liminal Phase, meditativním očištěním mysli skrz estetickou kontemplaci. Zároveň nám připomíná velice podstatnou a nezanedbatelnou roli minimalismu v umění. Očistit svou mysl v Trafo Gallery můžete až do 2. 3. 2025.

Antonín Ehrlich

Když žáci předčí mistra

Osvobozená plastika: Jaroslav Róna a jeho žáci

Výstava *Osvobozená plastika* ve smíchovské galerii Portheimka, která je třetí výstavou z cyklu „Pedagog a jeho žáci“, zachycuje tvorbu žáků ateliéru Jaroslava Róny, jednoho z nejvýznamnějších současných českých umělců. Když jsem tedy do galerie vcházel, očekával jsem vysokou kvalitu vystavených děl, ovšem netušil jsem, jakým způsobem budou daná díla představena a jak do této výstavy budou zakomponována díla samotného Jaroslava Róny a také Michala Cimaly, který se později k dříve zmíněnému připojil a spolu s ním tento výtvarný ateliér vedl. Musím říct, že jsem byl příjemně překvapen.

Výstava je rozdělena na dva celky, jeden v druhém a druhý v prvním patře Velké galerie. Nemá přesně dané téma, nýbrž je výběrem toho nejlepšího z děl ateliéru, což proměňuje její celkovou vizualitu v

tom smyslu, že není nijak silně unifikována. Jedná se spíše o sobě sousedící kreativní výbuchy umělecké originality a v galerii Portheimka tak vzniká bohatá mozaika uměleckých vyjádření. Sám Jaroslav Róna prý ve svém ateliéru nekladl důraz pouze na sochařství, nýbrž i na malbu. Tato multidisciplinarita je na výstavě dobře rozpoznatelná a dochází zde k dialogu mezi malbami i sochami Rónových žáků.

Jako podstatný klad vnímám fakt, že Jaroslav Róna není nad své žáky nijakým způsobem pozvednut. Místo toho jsou si jeho díla rovna s díly jeho žáků. Například jedna z jeho známějších a nejcharakterističtějších soch, Waldemar, splývá s kvalitními výtvary v Malé galerii. Spíše než nad ně, je tedy Róna umístěn mezi ně. Jediným prostorem, který působí jako jakési Rónovo „minisanktum“, je malá místnost

www.thechemistry.art

OSVOBOZENÁ PLASTIKA: JAROSLAV RÓNA A JEHO ŽÁCI

Jaroslav Pavlína, Barbora Kristina, Barbora Vovsová, Josefína, Miriam Kaminská, Kateřina Ondřej, Magdalena, Richard

Róna, Kvita, Klaška, Vesková, Jonášová, Sylva Březnová, Predková, Oliva, Roztočilová, Seneši,

Michal Tomáš, Kateřina, Raissa, Simona Krausová, Jiří, Róbert, Vojtěch, Matěj, Matouš

Cimala Skála, Komm, Angeli, SIKRA, Žák, Koloska, Palúch, Trocha, Hájek, Vepřek

30/1–30/3/2025
Vernisáž: 29/1/2025, 18:00–22:00

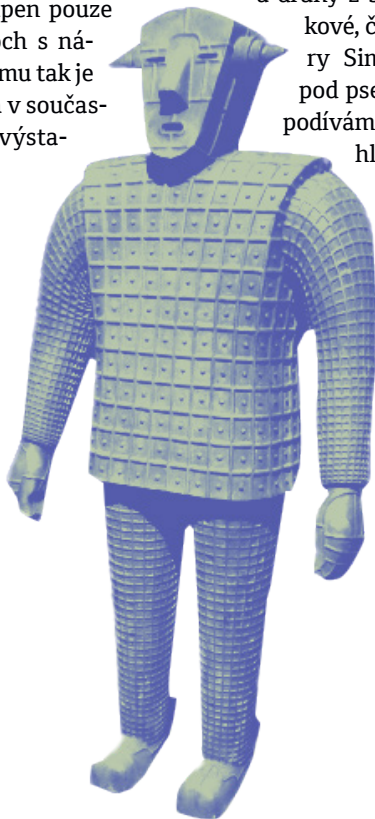
Galerie Porthheimka

Štefánikova 12
Praha 5

The Chemistry Gallery
PORTHEIMKA
PRAHA 5

ve druhém patře, kde může divák zhlédnout krátký dokument o jeho tvorbě a prohlédnout si jeden z jeho obrazů, Rituál nebeského kamene.

Díky tomuto minimalistickému zařazení děl Jaroslava Róny mezi výtvo-ry jeho žáků tak výstava skutečně působí více jako pocta celému ateliéru a záměr výstavy představit spíše tvorbu Rónových žáků než jeho samého je tak uskutečněn. Poněkud překvapivé pro mne však bylo, že druhý z pedagogů podílejících se na běhu Rónova ateliéru, Michal Cimala, zde byl zastoupen pouze jedním triem svých soch s názvem Strážci. Možná tomu tak je z důvodu, že Cimala má v současné době samostatnou výstavu v Galerii Villa Pellé.

Jak už jsem zmínil, jedná se o výběr toho nejlepšího z jednoho z nejznámějších pražských sochařských ateliérů a výstava tento příslib skutečně naplňuje kvalitou vystavených děl. Ocenitelná je zde například kreativní práce s různými materiály, viz dřevěná skulptura Richarda Senéši s názvem Morphosis, dřevěné sousoší Anubis Anubis od Matěje Hájka, bronzová socha Niké od Kateřiny Komm, cyklus hliníkových skulptur Instant Moules od Ondřeje Olivy, reliéfy Salomé a Malý Adolf, jeden z umělého mramoru a druhý z betonu, oba od Kristiny Veskové, či např. termoplastové výtvo-ry Simony Krausové, vystupující pod pseudonymem SIKRA. Když se podíváme na jejich díla trochu více z hlediska celku, dojde nám, že umělci z ateliéru Jaroslava Róny byli vedeni k opravdové tvůrčí autenticitě, což se projevuje v pestrosti vystavených děl. Díky tomu se tak Rónovu ateliéru zároveň dařilo a stále daří dále posouvat limity současného sochařství.

foto: <https://martinfryc.eu/>

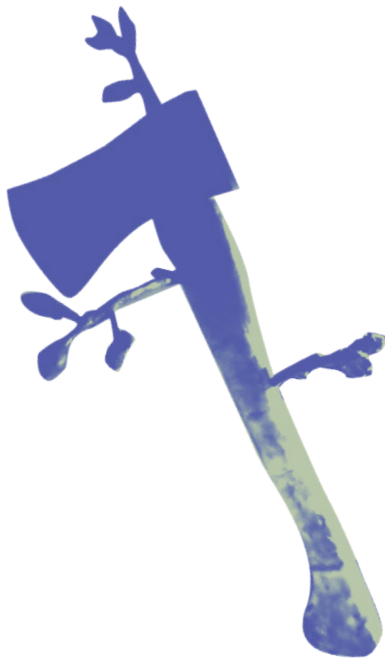
vystavy/vernisaz-velke-vystavy-
-osvobozena-plastika-jaroslav-ro-
na-a-jeho-zaci/

Na závěr bych se pouze krátce vyjádřil k využití výjimečného prostoru Galerie Portheimka. Jednotlivé síně zde nejsou výrazně propojeny či logicky uspořádány a diváky tak neruší jakási vlezlá nutnost procházet výstavu určitým směrem. Každá ze síní totiž představuje svůj vlastní, malý svět nezávislý na zbytku výstavy a docenitelný i sám o sobě. Jako jediné negativum pojící se s prací s prostorem na této výstavě bych zmínil uspořádání síně s dřevěnou sochou Morphosis. V ostatních síních díla pracují v souladu, komunikují spolu a vzájemně si neodporují. Ovšem tato odsunutá síň působí spíše jako jakési skladiště či lapidárium (tento dojem je ještě umocněn sérií soch

od Tomáše Skály), kde mezi vystavenými sochami k žádné harmonii nedochází a vzniká tak pocit, jako by sem byly

odsunuty výtvoř, pro které nebylo jinde v galerii nalezeno odpovídající místo.

Výstavu rozhodně doporučuji navštívit, a to i těm, kteří se nepovažují za fanoušky současné sochařské tvorby, jelikož, jak už jsem zmínil, výstava je multi-mediální a je zde možné shlédnout i několik kvalitních obrazů. Díla žáků Jaroslava Róny budou k vidění v Galerii Portheimka až do 30. 3. 2025.

Kristýna Myřátská

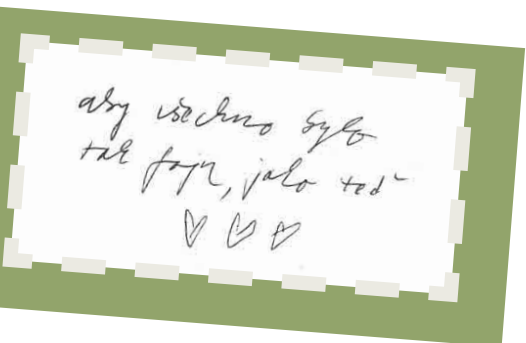
die grüne Augen lügen nicht

Pod nehtama
Usazeniny neidentifikovatelného
Zelené oči nelžou

Hvězdy vzplanuly
Pod Schodama
Zelené oči nelžou

Zavřeno v autě
Ve tmě, ve skrýši
Zelené oči nelžou

Mlčí
Do ticha
Uvěznění v nejistotě
Jara

aby všechno bylo
tak fajn, jako teď
♥ ♥ ♥

Hedvika Pártlová

chtěla bych pracovat na ministerstvu srandy
každé ráno si navléknout barevné kšandy
zasednout za dubový naleštěný stůl
opřít si o něj golfovou a pasteveckou hůl
a psát srandovní věci na papír
chtěla bych pracovat na ministerstvu srandy
mít velké bramborové razítko
namáčet ho do bílé čokolády
a dávat s ním štemply přes podškrábnutí husím perem
chtěla bych pracovat na ministerstvu srandy
a do rozhlasu hlásnou troubou prozpěvovat nová zákonodárná opatření
která stejně nic nezmění, ale měla by pěkná rytmická znění
chtěla bych pracovat na ministerstvu srandy
hosty přijímat otočená zády a podávat jim levou ruku
chtěla bych pracovat na ministerstvu srandy
koberce vyvěsit místo vlajek a po těch zase šlapat
tam, sem zpět a tam – přesně naproti tomuto směru
chtěla bych pracovat na ministerstvu srandy
protože na úřadu práce prý nikomu není moc do smíchu.

podřezat si žíly
ale jen na chvíli
stáhneš mě za sebou do pekel
a ještě níž
abychom si byli blíží
protože když do pekla tak s tou největší parádou
podřezat si žíly
ale jen na chvíli
někdy si pomyslím
když se koukám pod kola příjíždějící soupravy metra
že ovšem by rázem mohlo být po všem
podřezat si žíly
ale jen na chvíli
podřezat si žíly
alespoň na chvíli
a zastavit tak čas.

Lukáš Kahoun

Ikaros byl pyšný a k slunci blízko letěl,
což vedlo k rozpuštění veškerého vosku,
který držel pera Daidalova v páru křídel.
To není pravda ovšem ani trošku.

Podívejme se na to, co se stalo, fyzikálně
Slunce zaří tak moc, až by jednoho osleplo.
Jeho energie prostoupí i atmosférou zdárně.
Řeč je ale o veličině nazývajícím se teplo.

Viš, podle mě je teplo strašně cool.
Abys věděl, tak ho měříme v Joulech.
Dej mi tu z fleku osmého megajoulu půl
a upeču ti chleba, chystej už plech.

Pokud chceme ale mluvit o dosažení bodu tání,
přichází na scénu veličina zvaná teplota.
Fyzikálních veličin je celá řada k mání,
protože vesmír není žádný despota.

Teplota se ti možná může zdát nevinná.
Vždyť je to jedna z veličin soustavy SI.
Počkej, až ale vytasí nula stupňů kelvina.
To budeš trpět řádnou polární depresí.

Ale zpět k našemu pilotovi Ikarovi,
co se má od Wrightů ještě hodně co učit.
Ptáš se co za vhléd teplo přináší nový,
vždyť s teplem se i teplota musí měnit?

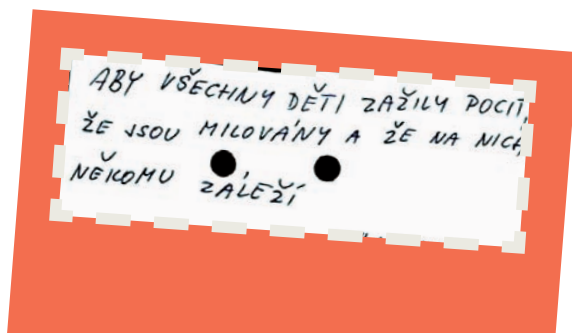
Jo to teda musí, to tvrzení je správné.
Má ovšem jedno velké "ale", zas.
Na základce ve vzorečkách nad tím učebncie mávne,
ale na přijetí tepla potřebuje látka i čas.

I kdyby se Ikaros dostal ke slunečnímu povrchu,
ale zůstal by tam jen na malou milisekundičku,
pera zůstanou držet, vosk neroztaje ani trochu,
protože paprsky nestíhají podat svou žhavou ručičku.

Ikaros tedy nebyl ve skutečnosti vůbec marnej.
Neletěl slunci příliš blízko chlapec jeden.
Aby byl ale jeho výlet nakonec zdárnej,
musel by přemýšlet o času stráveným tam trochu předem.

Proto lítejte ke slunci, jak se vám zlíbí.
Ale nezapomínejte na ostatní zákony fyziky.
Když vás pouze slunce teplem nezabít slíbí,
ptejte se, co čas a teplota zná ještě za triky.

Berte tento text trochu s rezervou,
páč já, autor, nemám z fyziky ani maturitu.
Pusťte se radši do vlastního výzkumu s vervou.
Rada: pan XKCD již zkoumal podobnou absurditu.

Kateřina Šlechtová

Cherry cola

Běžela jsem přeplněnou ulicí, omámena strachem, že se mi ztratí v oblacích cigaretového kouře, vznášejícím se prázdným prostorem mezi domy jako jedovatá mlha. Pach dehtu mě pálil v plicích a moje svaly křičely vyčerpáním. Narážela jsem do cizích paží, protahovala jsem se skrze úzké škvíry mezi lidskými těly, chytala jsem se za lemy jejich bund a odrážela jsem se rukama od jejich zad, ale marně. Unikala mi a s každým mým krokem vpřed se vzdálenost mezi námi prodlužovala. Vítr si pohrával s jejími vlasy rudými jako nebe těsně předtím, než se poslední sluneční paprsek ztratí za obzorem. Slyšela jsem její kroky. Kladla jednu nohu před druhou, ladně a lehce, jakoby kráčela po oblacích, zatímco já jsem se marně snažila prodrat tuhnoucím asfaltem.

Padla jsem na kolena a boky kolemjdoucích se mi otíraly o tvář, nohama vráželi do mých ramenou, nedopalky mi padaly do klína přímo z jejich úst a na mých prázdných dlaních obrácených k nebi se začal usazovat prach. Snášel se z nebe jako sníh.

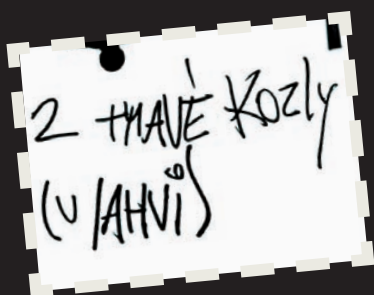
Její oči, modré a šedé jako odraz bouřkových mraků na azurové hladině moře, se na mě ohlédly jenom jednou. Pak se ztratila ve stínech a já padla zády do rozpálené černé bažiny.

Orace

„Jak jsi mohl dopustit, aby se do jedné smrtelné duše vešlo tolik vzteku?

Nebudu tě žádat o odpuštění za všechny ty životy, které jsem uzmula, neboť všechny mi po právu patřily. Ale prosím tě, vysvětli mi, proč? Proč jsi to udělal?”

„Mé děti, hledají mě snad, když jsou jejich srdce naplněná radostí a pod jejich kůží víří teplo? Kdy jindy slyším své jméno než v prosbách vycházejících z úst hladových a trpících? Toužíš po mně snad, když tě svírají jiné ruce a šeptá ti do uší jiný hlas, než ten můj? Ve vzteku hledáš viníka, na kterého bys mohla shodit tíhu své bolesti, a čím jsem já, když ne právě tím?”

František Grünberg

V létě minulého roku jsem se rozhodl podniknout výlet do Chorvatska, převážně na ostrov Brač a do okolí města Omiš. Tuto oblast jsem mnohokrát navštívil v dětství, a vzhledem k tomu, že šlo o moji první „sólo“ cestu, nenapadlo mě nic lepšího než vycestovat tam, kde to znám.

Chorvatsko, konkrétně jeho jižní část, je jednou z nejkrásnějších oblastí, které jsem měl doposud tu čest poznat. O fotografování se zajímám již nějakou dobu, a toto skalnaté pobřeží poseté borovicemi a houževnatými keři mě jakožto fotografický motiv lákalo už dlouho.

Převážně jsem fotografoval barevně, ale odnesl jsem si i nějaké černobílé záběry, které zde publikuji. Další fotografie (i ty barevné) najdete na mém Instagramu.

Instagram:

[*@who_have_i_becOme*](#)

Pobřeží ostrova Hvar, pohled z Brače poblíž obce Bol

Pohled na Omiš z pevnosti Mirabela

Ať se má každý dobře,
má se ke komu v životě
• obrátit a mít v někom
důležitou oporu. Hlavně
lásku ♥

Pevninské pobřeží poblíž města Split, pohled z trajektu

Pevninské pobřeží, pohled z Brače poblíž města Supetar

Michaela Lojíková

Loutka

Co tkví v tvých očích je jen bolestný žal
Kde skrývá se tvá duše, je opravdu tím, kým
ses stal?

Konečky prstů ti mrznou smutkem
A ty se vším tím zmatkem

Počítáš dny od téhož skutku
Prodíráš se sněhem, hledajíc tu loutku

Nalézáš ji bez vodících šňůrek
Opuštěnou v krvi kapek

Ztratil se ten den, kdy okusil jsi pláč
Přes to utrpení v očích sucho máš

Zoufalost krade barvy z tvého světa
Jak moc všechno změnila ta jedna věta

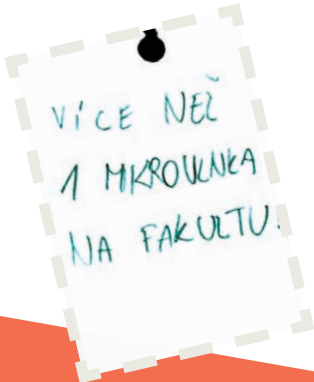
Křik znějící vším časem a lidskou kůží
Pořezal ses ostrými trny lásky růží

Že dal si jí svobodu, šeptá jeden hlas
Bylo to bez jejího svolení, tvrdí těla třas

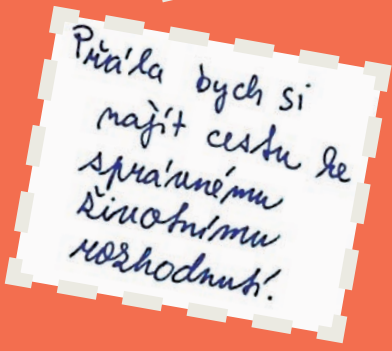
Ty nitky máš schované u sebe doma
Přesvědčen, že bys to udělal znova

Spíš, než aby se nechala ovládat vodičem
svým

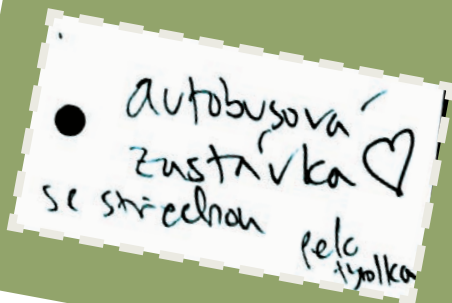
Popustila by všem myšlenkám zlým

VÍCE NEŽ
1 MIKROUNKA
NA FAKULTU

Přála bych si
májt cestu ke
správnému
řehození
rozhodnutí.

Odešla by pryč a ty bys měl prázdnou dlaň
Chraň si ty zbytky, jen si je chraň

Chtěl si jí, ale máš jen její nitky
Jako vítr sis sám sfoukl štěstí kvítky

A přec jsi splnil tužbu její vyřčenou
„Ať je všemu konec, raději bych byla jen s tebou.“

Že šťastný není ani jeden z vás
Připustit si jednoho dne musíš, bude ti snáz

Ten, kdo to udělal, ale nejsi ty
Bylo to před mnoha lety

Všechno do mlhy se skrylo
Temnotu ti do tváře vrylo
A ty jsi v ní, nežiješ

Možná tvé žití dokazuje těla hmota
V žilách ti proudí prázdnota

Dýcháš zoufalství
Považuješ to za vítězství?

Přes to nepřipouštíš si chybu
Kdybys udělal jinak...víš
Nebylo by to porušení slibu

Klára Hamsíková

Kamkoliv

Malý ptáček nad jezerem, létá si tu v údolí.

Létá těsně nad vodičkou, jestlipak se utopí.

Cestou od jezera autem jsem ještě furt měla mokré konečky vlasů a studily mě na ramenou. Pořád svítlo slunce a ty jsi mi vyprávěl o tom, jak se jednou staneš rybářem, až se přestaneme přátelit. Jak si sníš to, co si ulovíš. Že co si ulovíš, to si sníš. A že co si navaříš, to si taky třeba jednou sníš. Doufám v to.

Srazili jsme srnce. Omotal jsi mu lano kolem krku a pověsil ho za větveva nejbližší bříze, aby to vypadalo jako srnčí sebevražda, lidskolidská zvířecí sebevražda. Možná ti to i přišlo vtipný. Já hrozně plakala a začala s modlitbouna rozloučenou. Možná ti to i přišlo vtipný. Možná taky trochu ubohý, ale nic jsi neříkal.

Nasedli jsme znovu do auta. Rty sis tisknul k sobě, vlasy ti vlály ve větru a byl na ně děsně krásnej pohled. Když jsme ještě byli děti, nosil jsi je stažený v culíku. Tmavě hnědý, stejně jako ty holínky. Tenkrát bych ti nezkřivila ani vlas. Jsme zticha. Tobě už dávno do hlavy nevidím. Já přemejšlim nad tím jezerem a nad tím srncem. A nad tím, jak mi táta vždycky říkal, že kdo má viset, se neutopí, i kdyby šla voda přes šibenici.

Pak jsi uprostřed naší cesty zastavil. Zabouchnul jsi dveře, zamknul mě v autě a někam odešel. Nevěděla jsem, co dělat, tak jsem usnula. Zdálo se mi o tom, že nám zase bylo deset, seděli jsme na zahradě a ty jsi mi četl příběhy, co jsi našel na půdě. Vrátil ses až po setmění. Nic jsi mi neříkal a já už neměla sílu se ptát. Možná ti to i přišlo vtipný. Znovu jsme vyrazili na cestu, pozorně jsi sledoval silnici a já zase tebe.

Včera jsem prohrála všechny naše peníze, co jsme měli na týden, v kartách. Nedokázala jsem odejít od stolu, přestože jsem věděla, že to nemá cenu. Ty jsi mezitím ležel v autě. Když jsem se vrátila, tak jsi vypadal tak bezbranně, jako ten malej kluk, o kterým se mi zdálo. Bála jsem se, že se budeš zlobit a nechtěla ti nic říct. Poznal jsi to na mě skoro hned. Tobě už dávno do hlavy nevidím. Ty mně ale jo. Pohladil jsi mě po vlasech a řekl, že to nevádí, když mě to bavilo. Dodnes by jsi mi nezkřivil ani vlas.

Promiň mi, že ses jako dítě musel v těch tmavě hnědejch holínkách dívat na to, jak v tvym domě hořely obrazy. Ty obrazy jsi měl tak moc rád. Hlavně ten s rybáři. Od té doby vždycky když jsme spolu, tak někam utíkáme. Zítra snad už budeme

za hranicema. Ptám se, jestli nechceš vystřídat v řízení, i když vím, že bys to nedovolil. Možná ti to i přijde vtipný. Bojím se, co se stane, až tam dojedeme. Bude čas se rozloučit a nic nezaručí, že to nebude naposledy.

Pustíš rádio, snažíš se najít něco, co by se líbilo mně, ale nedokážeš přeskočit informace o dopravních nehodách. Nikde nehlásej o oběšeným srnci. Třeba o něm nikdy hlásat nebudou. Třeba už ho někdo důstojně pohřbil. Doufám v to. Celou noc se probouzím a usínám. Usínám a probouzím. Problikávající světla mi už nevaďej, po tolika dnech v autě

jsem si zvykla. I na to ticho. Pořád se mi zdá, že nám je deset a sedíme v tý zahradě, ale tentokrát mi nečeš. Jen tam sedíš a koukáš do prázdna, skrze mě. Najednou začneš plakat a v slzách je vidět odraz toho ohně. Plápolající pláč. Probudíš mě jen, když se zastavíš pro nějaký jídlo, a říkáš, že se musím najíst. Že co mi navaráš, to si taky sním.

Svoje svědomí už nikdy nepoužiju proti sobě. Nikdy. Nejlépe jsem se naučila šeptat, když na mě křičeli. Nejvíce jsem si začala věřit, když jsme tehdy utekli z toho hořícího domu. Od té doby jsem věděla, že nás už nikdy nic nezastaví. Možná jen to moje svědomí. Nebo tvoje noha na brzdě v tom autě, který jsem už několik hodin neopustila.

Uběhla noc, jsme konečně za hranicema a je mlha. Zase mě probudíš a všechno se semele tak strašně rychle. Nestačím si uvědomit, že tohle je ten moment, na kterej jsme tak dlouho čekali. Že teď už opravdu každej půjdeme svou cestou, jak jsme si kdysi domluvili. Dáš mi do rukou deku, můj batoh, jedno telefonní číslo napsané na papíře a zbytek jídla. Je vidět, že je ti zima a chceš rychle zpátky do auta. Najednou mám pocit, že máš větší strach než já. Poděkuju a rychle se rozloučíme. Klepeš se, ale nevím, jestli zimou nebo nervozitou.

A tak ti říkám: „Moc se ale neboj, na všechno jsme furt dva! Nejsi na to sám!“

Podíváš se na mě a nahlas vzdychneš. Možná ti to i přijde vtipný. S polouvěřitelným úsměvem mi odpovíš: „Na všechno jsme dva, ale na tebe jsem sám.“

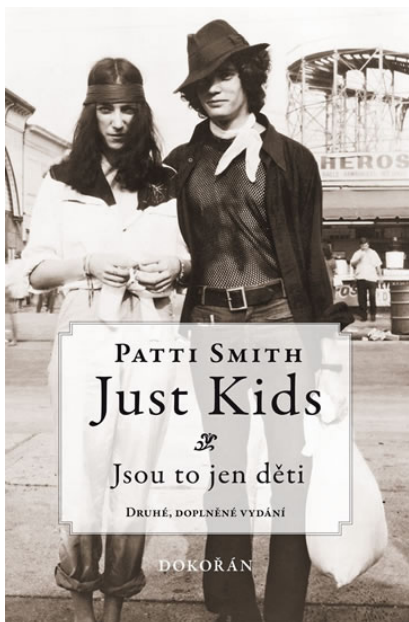
Nečekám to, ale úsměv opětuju. Otočím se, tašku si hodím přes rameno a neohlížím se zpátky. Jestli to bude naposledy? Netuším. Tobě už dávno do hlavy nevidím. Ale vím, že právě teď začíná doba, kdy ty mně už taky ne. Doufám v to.

*Malý ptáček nad jezerem, létá si tu v údolí.
Létá těsně nad vodičkou, jestlipak se utopí.*

Ema Rigo

Literatura pro nové začátky

První knižní recenze v novém roce na uvítání letního semestru a jara přinášejí tři doporučení, tentokrát se zaměřením na životní období, konce, začátky a cesty. Přeji hodně štěstí a úspěšný start letního semestru a snad si mezi povinnou četbou dopřejete čas i na některou z těchto knih!

Just Kids

– Jsou to jen děti – Patti Smith

- v originále *Just Kids*
- přeložil Jaroslav Riedel

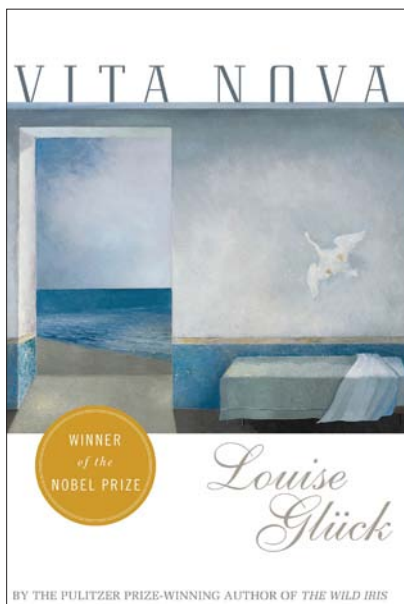
Zaslouženě proslavený memoár zpěvačky a hudebnice Patti Smith, který ale přece jen není úplně tak o ní. Proložena nádhernými osobitými portréty a fotkami, kniha vypráví příběhy Pattiina mládí stráveného v New Yorku sedmdesátých let. Ústředním dějem je její dlouholetý komplikovaný vztah s fotografem Robertem Mapplethorpem. Popisuje sílu jejich mladistvého uměleckého přesvědčení, setkávání se s dnes legendárními americkými umělci, finanční problémy spojené s bohémským životem a jejich osobní umělecký vývoj. Vše je napsáno a vyobraze-

no velmi zvučně, barevně a s láskou. Po smrti Roberta Mapplethorpa si Patti dala za úkol připomínat jeho odkaz a poslední kapitoly knihy jsou velmi dojemné. Její příběh nám připomíná trvalou moc umění a potřebu až naivní naděje v dobách ztráty a zármutku.

Vita Nova

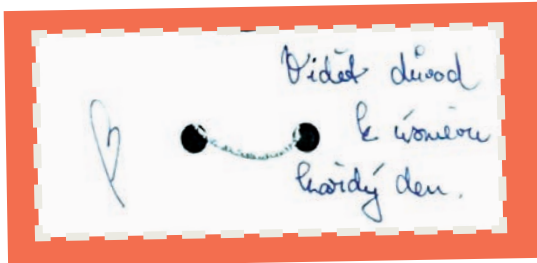
– Louise Glück

Přestože tato sbírka básní v češtině nikdy nevyšla, nejde jí nezmínit, protože k tématu životních cyklů dokonale sedí.

<https://www.amazon.it/Vita-Nova-Louise-Gluck/dp/0060957956>

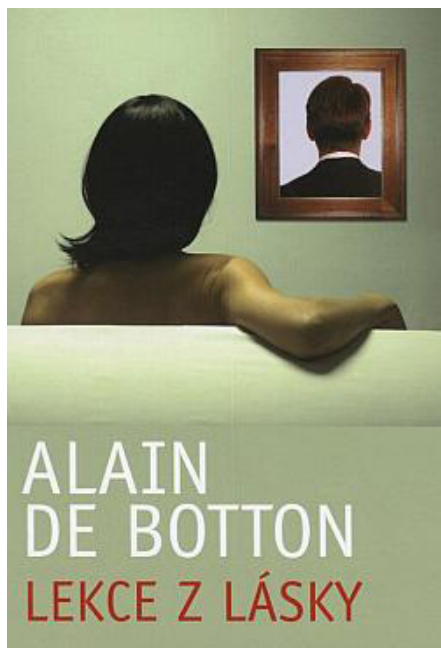
Kniha je dostupná v knihkupectvích a v Městské knihovně v Praze.

Básnířka a výherkyně Nobelovy ceny za literaturu Louise Glück se v této sbírce věnuje úmrtí a zrození, zoufalství a naději. Jde o osobní cestu vytvoření nového začátku pro sebe sama, odloučení se od bolestivé minulosti a odstupu od pocitových vzestupů a pádů. Inspiruje se a cituje antické mýty, které jen zvýrazňují nekonečnost a stáří těchto životních cyklů. Autorka jakoby sama sebe (a tím i čtenáře) učí nevnímat tyto proměny a pocity jako něco konečného, definitivního a negativního. V koncích hledá počátky. V textu Glück využívá svou typickou technickou přesnost psaní. Ve svých básních vytváří mytologický inspirativní svět snů a vzpomínek, překvapivě vyslovený velmi prostým každodenním jazykem podobným běžným konverzacím.

Kniha je dostupná v knihkupectvích a v Městské knihovně v Praze.

<https://www.databazeknih.cz/knihy/lekce-z-lasky-3296>

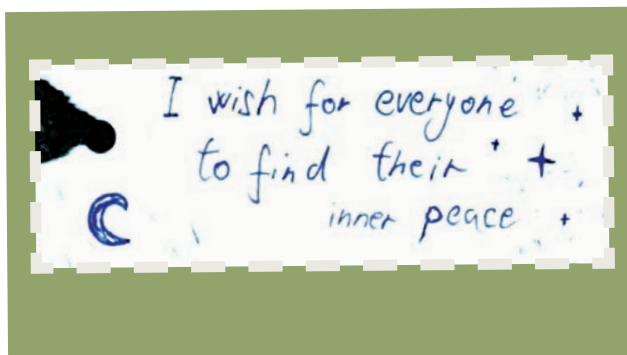
Lekce z lásky

– Alain de Botton

- v originále *Essays in Love*
- přeložil Viktor Janiš

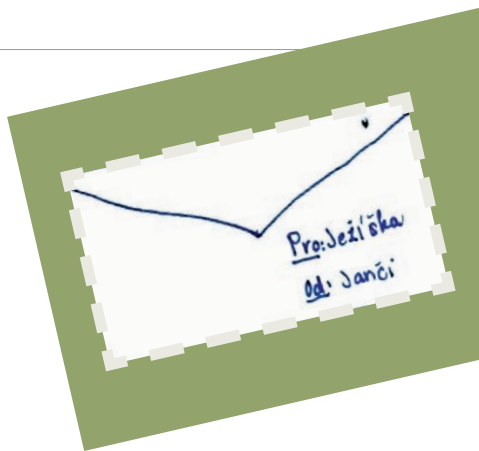
Lekce z lásky jsou fenomenálně vyvedeným experimentem s formou románu. Autor švýcarského původu Alain de Botton se zde věnuje svému typickému motivu vnímání filozofického rozměru života každodenních lidí a kniha tím působí velmi sociologickým dojmem. Jde vlastně o studii vývoje jednoho romantického vztahu. Vztah je to naprosto obyčejný, krátkodobý a nevyvedený. Jeho specifika ale nejsou vůbec podstatná, jména postav by mohla být jakákoliv. Přes využití ich-formy je styl psaní silně neosobní, vypravěč se se svým mladším já, které tento vztah prožilo, již neztotožňuje a příběh tak vnímá kriticky z obou perspektiv. Kniha je chvílemi dojemná, chvílemi vtipná a jako celek velmi čtivá a příjemná.

Kniha je dostupná v knihkupectvích a v Městské knihovně v Praze.

Věci

Které mě vytrhávají
 A už nekoukám na svět
 Přes závoj všedního dne
 Jsou tyto:
 Déšť
 Ale hustý,
 Opravdu hustý déšť
 Jehož kapky
 Jsou více sloupy než kapky
 Vytváří článkovanou mlhu
 Dělalí hrozný hluk
 Že není pro ně hrom slyšet
 Ani myšlenka
 Pak je to obloha
 Ale ta noční
 To nelze popisovat
 To se musí vidět
 Jak svítí každá z těch teček
 Rozprsklých hustě i řídce
 K tomu pak s fantazií
 Jde kromě obrazců
 Vidět ty žhnoucí obry

Miliardy, biliony let daleko
 No a jiná věc
 Listnatý les
 Prototyp divoké krajiny
 Kde si připadám nezvaně
 Vloupávám se mezi kmeny
 Ti tvorové, co tu procházeli přede
 mnou
 Měli jiný výhled
 Je téměř na dosah
 A přesto dál než včera

Jen oceán mi nahání strach
 Dvacetimetrové vlny
 Nejsou nic oproti černomodré
 hloubce
 Tam dolů
 Mě skutečně nikdo nezve
 Sály abysálu
 Slouží jiným tanečníkům
 Jejichž velikost
 Smísená s temným neznámem
 By mě jen svrhla ještě hlouběji
 Až na znepokojivě klidné
 Neporušené
 Dno

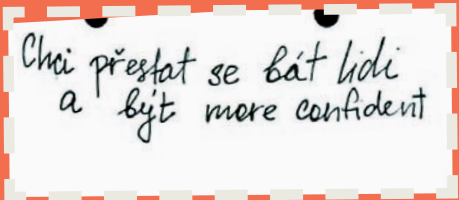
Neil Folbrechtová

panenky

možná jim to nedojde
 ale já to vidím
 že pod nohama nám to hníje
 že vrásčitá kůže je vyschlá
 že noc je příliš černá
 a do dne se taky rozpíjí
 komíny kvílí
 a nejsou samy
 vidím
 že spotřebujeme víc
 pytlíků na zvracení
 než dřív
 aspoň se to líp rozloží
 nevidí
 že jsme dům oběšených panenek
 a ztracenejch střevíčků
 upadlý ruce
 co se snaží něčeho chytnout
 a jediný co opravdu chceme je
 zkrotit se do klubíčka
 a konečně spát

lady macbeth

verdiho opera
 hořkost s ledem
 krvavý ruce krále se svědomím
 tvoje červený nehty bez odlesku růžový
 černý šaty a klapot podpatků
 jsme lepší než ostatní
 bojujeme na život a na smrt
 s kočičima hlavama silonkama a mrazem
 pleteme si vlasy i místa konání
 pleteme se městem který neni naše
 zachránila nás tramvaj číslo devět
 devítka která jezdí k gymplu
 ta kterou jsem kvůli tobě přestala jezdit
 a začala chodit pěšky
 a pěšky půjdu i dneska
 budu přemýšlet nad barvou
 mých vlastních dlaní
 nad opilým objetím
 nad obětí v peřinách
 a nad autorem naší hry
 a nad tím jestli je to její vina
 když hlas měla ze všech nejhezčí

Chci přestat se bát lidí
 a být more confident

Markéta Plosová

Srdce k srdci

Tragikomedie všedního dne a já se ztrácím ve vlastní hlavě
Mac DeMarco – srdce k srdci buší, a to moje je rozervaný na kusy
Už zase
Je to jako kolotoč a ten se točí furt dokola stejně jako časová osa,
já teda ale nemám pocit, že sedím na řetízkáči,
spíš je to centrifuga a mě se dělá hrozně zle
Motion sickness level 100, držím se fakt usilovně sedačky
a modlím se, aby už to skončilo
Prosím už dost, už stačilo
Říkám jako kdyby nebylo jasné, že tam za půl roku budu zas
Že se tam nahrnu a zas nasednu na ten kolotoč, co točí se fakt šíleně a mě zase
bude blbě
Srdce k Srdci
Jedno je pryč a druhý rozervaný na kusy
Takovej trochu pokus omyl, možná spíš série omylů
Je to nekonečná série výjevů, co nemá konce
Dívám se při poslechu songu mlčky z okna a nemůžu na to přestat myslet
Možná to tak prostě má bejt
Možná pro mě nejsou věci, co jsou až moc dobrý
Nepřenesu se přes to
Roztrhaný srdce, a já vzdávám to

Vaječňák

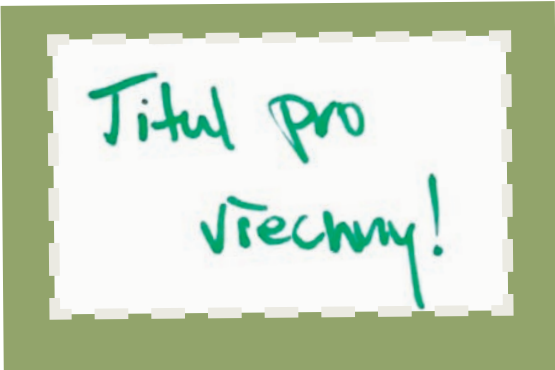
Vánoce přichází
Nějak je nestíhám
Když matce do očí se už přes dva roky
nedívám
Omam mě vaječným likérem a slib mi
že přežijem
Drž mě ať nespadnu, trochu se zas
motám
Možná když vypiju dva litry vína
Všechn křik ustane a já usnu dřív,
než všechno zas zvorám
Jakej je smysl tohohle dne
Já nechci se už cejtit tak prázdně
Chci jen žít život bez chmurů a bázně

Markéta Plosová

Telefonní dráty

Dívám se na telefonní dráty
Sleduju, jak táhnou se po barácích
Jak z klipu Molchat Doma
Doma, kde jsem, nemám páru,
dole u řeky sedí pár párů, co drží se za ruce
Kousek dál sedí ženská, co čte si hromadu škvárů,
v nějakým deníku, nějakým magazínu
Někde na sídláku šrupe pár chlápků trochu perníku a smějou se,
protože už o sobě vlastně neví
Dávno o sobě neví
Telefonní dráty se táhnou přes celý tohle město, je na nic hodně bot
Existuje spousta důvodů, proč by někdo házel svoje boty na telefonní dráty,
já vím ale přesně proč jsou tady
Proč hází je sem, kde nic se neděje,
kde nebydlí ti chlápci ze sídláku
Ani ty fetky co ráno v sedm leží u Krijcosu
Tahle krátká ulice byla vždycky klidná a proto víš, že to není značka gangu
i když by to klidně mohla jedna být
Ale ne
Ne v týhle ulici
Koukám se na boty na tom telefonním drátu a počítám,
kolik tam visí párů a říkám si, proč a kdo je tam hodil
Říkám si, jestli kdyby měla víc času, jestli hodila by je tam taky
Říkám si, jestli nepůjdu tam brzo taky
Jestli nehodím svoje látkový číny
Jestli nehodím je na telefonní dráty

Titul pro
věchný!

STYL V PEKLE

V době, kdy jsem hledala inspiraci a námět, do kterého bych se mohla ponořit, mi má kamarádka řekla o historickém podcastu *The Rest Is History*, konkrétně o díle, ve kterém se rozebírala jistá **Elizabeth Miller** známá jako **Lee** – módní a surrealistická umělkyně a válečná fotografka narozená v roce 1907.

Tato postava spojila dohromady řadu pozoruhodných věcí, událostí a období. O to zajímavějších, když se na ně člověk podívá skrze optiku jedné takto výjimečné osoby. Příhodně byl o ní nedávno natočen film a její syn se společně s jeho rodinou snaží aktivně šířit a udržovat její odkaz. Nesnažím se o osvětu, mnoho lidí ví, čím byla a co dělala. Přesto mám touhu rozvést její příběh ze svého pohledu a vcítit se do toho, co mi na něm přijde hodné zamyslení.

V knize *The Lives of Lee Miller* od Antonyho Penrose (syna) je popsána jako člověk, který byl nezkrotný, živelný a tvrdohlavý. Možná bychom mohli až říct, že svou tvrdohlavostí byla místy sama proti sobě. Především však byla člověk, který bezpodmínečně miloval všechno, co mu do života přinášelo vášeň. V každém období svého života měla nějaký momentální plamen fascinace, ze kterého, hádám, plyne její mnohavrstvý život. Původem byla Američankou, která kvůli své prudké povaze měla tehdy problém ve škole a z ne-

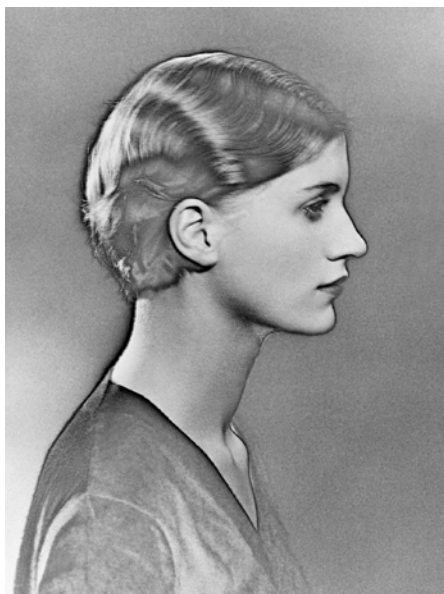
jedné ji vyloučili. Osud ale chtěl, aby se jí dostalo svobody a objevila svůj nevyužitý potenciál, a tak se díky své učitelce francouzštiny z internátní školy dostala do Paříže, kde začala první rovina jejího pestrého života, a to avantgardně-surrealistická.

Francouzsky se naučila rychle a uvědomila si, že se chce stát umělkyní a umění i začala studovat. V Paříži se vyskytla v době, kdy byla považovaná za centrum umění a kultury - „zlatém věku“. Byli tam všichni. Od literárních legend „ztracené generace“ jako F. S. Fitzgeralda a E. Hemingway po malíře, jako byli například Picasso nebo René Magritte. Byli to právě surrealisté, ke kterým začala přednostně vzhlížet a sama vzala tento styl za vlastní. „Surrealismus nebyl původně uměleckým hnutím, ale filosofickým konceptem. Byl to způsob života – revolta proti establishmentu, který přivedl na svět nechutná jatka první světové války.“ (Desmond, 2018) Nevědomí, iracionalita a paradox, skrytý význam. Nedivím se, že ji tento způsob vidění světa upoutal.

Byla v tom určitá magie a svým způsobem to do určité míry vystihovalo její osobnost.

Když její první období ve Francii skončilo, začala studovat umění v New Yorku, kde se zároveň stala modelkou pro časopis Vogue, což ji přineslo řadu dalších kontaktů. Jako modelka byla velmi úspěšná, ale v porovnání se životem ve Francii to pro ni nebylo dostačující, a tak se vrátila do Paříže. Nejdříve tam jako modelka chtěla pokračovat, ale nakonec

se rozhodla, že se chce stát fotografkou. K fotografování měla blízko od dětství a modeling v ni možná ještě prohloubil přání přejít na druhou stranu objektivu. **Man Ray** byl vlivný a vážený umělec, zejména fotograf. Ačkoliv nebyl členem oficiální surrealistické skupiny, byl s ní úzce spjat a často s ní spolupracoval. V životě Lee Miller sehrál důležitou roli. Jednak jako její mentor, který na ni jako na fotografku měl zcela jistě vliv a pomohl ji se prosadit, a jednak jako partner, kterému až do jejich rozchodu byla múzou.

Man Ray, Lee Miller, 1930 circa © Man Ray 2015 Trust / ADAGP – SIAE – 2022 ; images : Telimage, Paris

Man Ray, Autoritratto, 1931 (1982) Collezione privata, Courtesy Fondazione Marconi, Milano © Man Ray 2015 Trust / ADAGP – SIAE – 2022

Lee Miller,
Portrait of
Space, Al
Bulwayeb, Nr.
Siwa, Egypt,
1937

© Lee Miller Ar-
chives, England
2025. All rights
reserved.

[https://www.
artsynet/
artwork/
lee-miller-por-
trait-of-space-
al-bulwayeb-nr-
siwa-egypt](https://www.artsynet/artwork/lee-miller-portrait-of-space-al-bulwayeb-nr-siwa-egypt)

Dalším zlomovým okamžikem jejího života bylo manželství s egyptským obchodníkem, se kterým se přibližně v polovině třicátých let do Egypta přestěhovala. Svou surrealistickou duši odchodem z Paříže neztratila a v Egyptě pokračovala s fotografováním surrealisticky laděné krajiny. Fotografie „Portrait of space“, Al Bulwayeb, Near Siwa, Egypt 1937, dokonce inspirovalo Magritteho obraz „Le Baiser“.

V tomto manželství a na tomto místě nakonec nebyla šťastná, a tak následně opět zamířila do Francie, která pro ni tentokrát byla osudovější než kdy dřív. Potkala tam svého budoucího manžela Rolanda Penrose, se kterým už zůstala a měla již zmíněného syna.

Na začátku války odcestovala společně se svým milým do Londýna, kde začala jako fotografka spolupracovat s britským Vogue. Jedny z jejích nejznámějších snímků zobrazují modelky obklopené škodami způsobené během bombardování. Ve snaze dělat něco víc se jako jedna z velmi mála žen stala válečnou zpravodajkou. Fotografiemi z osvobození koncentračních táborů v Dachau a Buchenwaldu přinesla světu svědectví o holocaustu a fotka jí samotné sedící v Hitlerově vaně v jeho mnichovském bytě se stala ikonickou. Není možné tady popsat všechno, co stihla zažít nebo vyfotit. Je ale určitě jasné, že prožila mnoho životů a připadá mi, že v každém z nich se snažila být sama sebou, nebát se a jednat intuitivně.

David E. Scherman: Lee Miller, Vogue Studio, London, England, 1943
© Lee Miller Archives England 2022. All rights reserved. www.leemiller.co.uk

<https://lfi-online.de/en/stories/lee-miller-en-route-to-cologne-15834.html>

„Kontaktem s hlubším soukolím myslí měla surrealistická díla promlouvat přímo k divákovi, jelikož v hlubinách všichni sdílíme stejné naděje a obavy, nenávisť, lásky i touhy“ (Desmond, 2018). Věta, která krásně rezonuje s tím, proč si myslím, že ji surrealismus tolik ovlivnil, byť samozřejmě na jejích válečných fotkách se to mohlo projevit jen nepřímo. Všichni sdílíme mimo jiné stejné touhy a obavy. Myslím, že to si často uvědomovala a možná proto se nenechala ovlivnit tím špatným a měla odvalu kdekoli a kdykoliv hledat vlastní cestu.

Miller in Hitler's Bathtub, on the day he committed suicide

<https://medium.com/the-collector/lee-miller-a-woman-who-took-60-000-wwii-photographs-and-also-bathed-in-hitlers-tub-the-day-he-b7f04f07c137>

Kristýna Myřátská

Střepy (II.-VII.)

babičky

Kdyby srdce bylo kostí, srostlo by co nevidět. „Uvidíš, než se vdáš, bude zase vcelku,“ konejšila stařena drobnou hnědovlasou dívku s od breku napuchlýma očima. Její krátké nožičky nestíhaly rychlost vrásčité ženy, jež se neslyšně hnala na autobus. Snad se bála, že za ní vyběhne vlastní svědomí. Šedivý muž v obleku se prodíral mezi pacienty na nemocničních chodbách důstojně. S patřičnou elegancí rozdával letáky zhrzeným otcům, vystrašeným matkám a přepracovaným ošetřujícím. Na kůrou obrostlou ženu se ovšem ještě nedostalo. Potem svírala drobnou levou ruku malé Veroniky a doufala, že se do čtyř hodin vrátí domů. Opravdu myslela ten, již chladem objímaný, objekt v ulici nad kostelem?

gynekolog

Moře prolilo rokliny dlouho schnoucích řek. Vyplavilo se nečekaně, tehdy se bezpečné hranice uzavřené vesnice otevřely městu. Marika běžela daleko, vrávoravě a nesourodě. Po každém žirafím skoku čekala pád na betonové tvárnice moderní výstavby. Purpurová kabelka kypěla umělostí, sama prudké drcnutí čekala také. Den co den se omlouvala za své jedovaté purpurové úsměvy třem čínským dětem a dvěma pákistánským ženám, které by mohly být jejich potencionálními matkami. Neplodnost. To byl důvod úprku štíhlé třicetileté manažerky úspěšného korporátu.

Mrzí mě to, porodními bolestmi trpět nebudete.

tuky

Tichá místa prázdného pondělí. Srdce vždy buší kolikrát urputněji, ve tmě a zmatené z počátku týdne. Puch vyčpělého života naftového autobusu dělá z muže plechovku Red Bullu. Zastávky nadějných úsměvů holohlavých dětí jsou osamoceny, a tak svítí přes hlavní silnice. Každou noc to uvidíš, míšš každodennost lidské bolesti. Otevřeným okénkem se line svědectví starých dobrých sedaček podobně jako tvoje Petry. A protože každé dítě potřebuje lásku, hledáš ji na pomerančově blikajícím semaforu, který ždímá tvou únavu z očí, kolo za kolem, kilometr za kilometrem. Blížíme se domů, ty manipulační jízdou do důchodu, já k vysněnému životu bez výparů přestárých mužů v nočních autobusech.

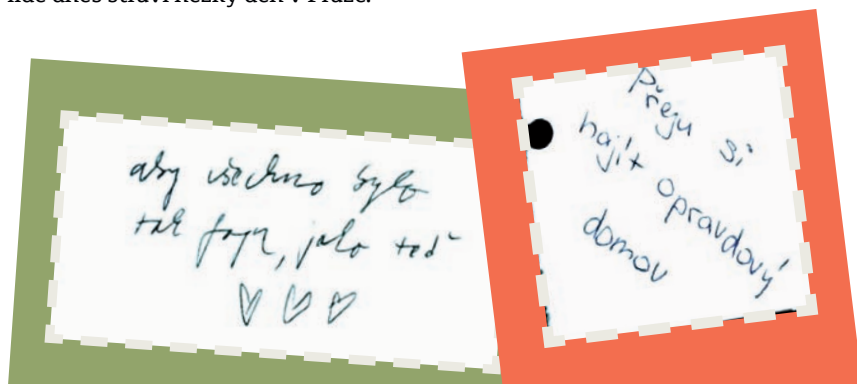
maminka

Auto projíždí horkým krajem. Bloudění Bludného odráží částechky písku domněle pouště. Křišťálové brýle nestíhají prokouknout sráz roztržené silnice. To jediné si vyčítá, že nestihl zareagovat pohotově, hotově jako dospělý člověk. Dříve neznámá země čpící tajemstvím se proměnila v již ryze známou, nechtěnou, plnou útlaku a lidských selhání. Průplav se uzavřel, skřípl zbytky dětských snů s tátou. Za povyku muezzinů se překlopil svět se třemi životy do propasti. Tři skleněnký se rozbily o kameny osudu. Křupnutí zařinčelo v nitru dále, kam už se nevrátí. Slunce zhlthlo poslední kapičky krve v jejich žilách a v tomto zápalu zapadlo. Obruč se přelomila. Už nebude bolesti, rozprašovačem kropí květiny nevědomky ona.

láska

Nemohl to tušit, že to tady takhle chodí. Peníze na výlet do metropole dal za jízdenky navíc. Obdélníkové brýle se zmocňují výčitek, že dvě vytoužené děti měli tak pozdě. Lila si mohla žehnat svého podbřišku dříve, kdyby ji našel dříve, kdyby nezatoužil po výšinách pracovního místa. Její vlasy by dnes nebyly tak šedivé. Když zjistili, že čekají dnes již devatenáctiletou Barbaru, zapsal si do svého deníku, že se mu od toho večera začal plnit jeho opravdový sen. Byl ale skutečně upřímný? Nejsou opravdové sny opravdovými jen v prchavém okamžiku odhodlání, které časem prostě pomine?

Do Prahy se vydal jako mladík, to ještě Lilu neznal. V podobném triku, tehdy ovšem v zelené barvě a bez límečku, vjížděl vlakem do hornatého rybníka. Sám, bez Lily, Barbary a syna. Při pohledu z okna vidí odrazy starého mládí bujícího v jeho modrých očích a hasnoucí v šedých prořídilých vlasech. Jak svou rodinu ochrání v tom méně snovém městě, o němž četl v knize koupené na nádraží? Je vůbec takový vlak bezpečný? Kudy utéct ven z toho modrooranžového šílenství? Jsou prázdniny a čtyři lidé dnes stráví hezký den v Praze.

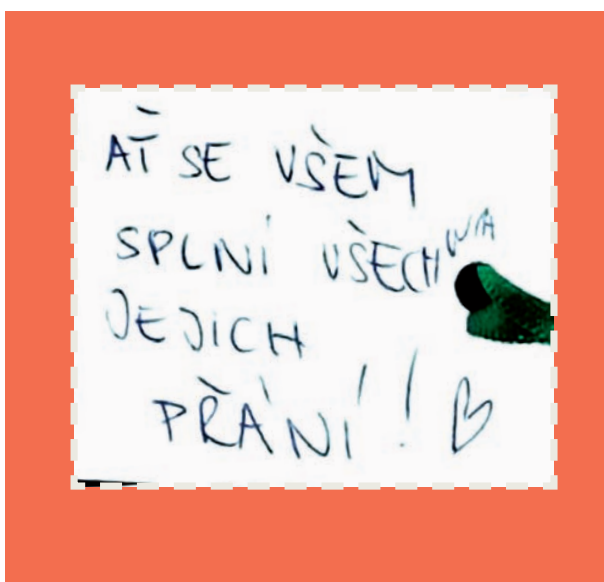
Kristýna Myřátská

společnosti

Čeká tam na zázrak před záchodky. Na pány je to vždy pohodlnější, ale on se cítí jako žena. Chce být ženou. Tou, kterou zrovna prošla, tou upravenou a voňavou. On je muž, na vesnici bydlící, slídící po lidské přízni spřízněného, živého člověka. Vyhlíží na těch záchodcích mnoho podob sebe. Odraz tváří šklebí mu zrak a rozplývá se při představách v rudých šatech sebe samého. Zemřel? Otočil se zády ke svému otci a předkům vrhající rekordy v hodech koulí? Otevřel se snad mokrému přání svých erotických snů?

Nesmí! Odejde na mužské záchody bez sukénky a na chvílku nepochybuje. Muž v plátěnkách a černém svetru vešel na pány. Neonálepované dveře na vesnici, vím, že je na ženy, ten záchod do místnosti bijící, že přijímá ženy bez rozmyslu, bez nápisu, bez poskvrny, vždyť je to jasné. A tak tam stojí dál, ti pánové beze změny v rozpitých barvách pískovou pletí pokládají otázky, jestli to je normální být mužem, ženou či něčím jiným, co nerozezná jakékoli škatulky.

Šéfredaktorka: Lucie Kalabisová (lucie.kalabisova@seznam.cz)

Korektura: Ondřej Pešek

Logo: Bety Curhová

Titulka: Natálie Kolářová

Texty: Matěj Kostka, Antonín Ehrlich, Andrea Blahová, Klára Hamsíková,
Miranda Martinez Elton, Ema Rigo, Kateřina Šlechtová

Poezie: Markéta Plosová, Neil Folbrechtová, Anna Rek, Michaela Lojíková,
Kristýna Myřátská, Hedvika Partlová, Lukáš Kahoun, Marie Větvičková

Fotografie: Markéta Plosová, František Grünberg, Gabriel Červenohrádecký

Propagace: Štěpánka Navrátilová

IT podpora: Karolína Havlová

Sazba a grafická úprava: Helena Průšková

Kontakt: humr.fhs@gmail.com; www.humr-space.cz

Vydavatel: Studenti FHS UK, z.s., adresa: Pátkova 2137/5, 182 000 Praha 8

Časopis Humr vznikl za finanční podpory spolku
Studentský Majáles a Fakulty humanitních studií UK.

Fakulta nenese odpovědnost za obsah článků.

